

SKEDSMO KOMMUNE

- møtestedet på Romerike

Teknisk sektor

Planavdelingen

Det kongelige Miljøverndepartement
Postboks 8013 Dep

0030 OSLO

Deres ref:

Vår ref:
02/01489-2

Saksbeh:
Birger Larsen, 66938458

Arkivkode:
50

Dato
18.04.02

Forslag til endringer i plan - og bygningsloven - tidsfrister i planbehandlingen - høringsuttalelse

Det vises til utsendte høringsnotat av 4. mars 2002 vedr. "Forslag til endringer i plan - og bygningsloven - tidsfrister i planbehandlingen". Saken vil bli behandlet av det faste utvalg for plansaker 07.05.02, og av formannskapet 15.05.02.

Vedlagt oversendes i første omgang til orientering saksfremlegget. De politiske vedtak vil bli ettersendt umiddelbart etter formannskapets møte.

Med hilsen

Birger Larsen
Plansjef

SAKSFRAMLEGG

SKEDSMO KOMMUNE

Arkiv	Saksmappe	Saksbehandler
50	02/01489 - 1	Birger Larsen

Forslag til endringer i plan- og bygningsloven - tidsfrister i planbehandlingen - høring

Utvalgssaksnr	Utvalg	Møtedato
	Hovedutvalg for teknisk/planutvalget	
	Formannskapet	

Rådmannens forslag til vedtak:

1. Skedsmo kommune registrerer at forslaget om tidsfrister for planbehandling tas opp som lovforslag samtidig som Planlovutvalget bare er midtveis i sitt arbeid. Kommunen mener at forslaget om *obligatoriske forhåndskonferanser* (Planlovutvalgets forslag) der det kan oppnås enighet om rammer for prosess, innhold og framdrift, vil være et bedre grep enn lovfestede frister. Et slikt opplegg vil også ivareta behovet for å stille krav til utredning, dokumentasjon og kvalitet i planleggingen.
2. Skedsmo kommune mener det fortsatt må være et grunnleggende prinsipp at beslutningen om *hvorvidt og når* et område skal tas opp til regulering er et lokalpolitisk, og ikke et rettslig spørsmål som skal fastsettes av staten ved lov. Et generelt forslag om lovfestede tidsfrister for førstegangsbehandling av private reguleringssaker uavhengig av sakenes kompleksitet og forhold til overordnet plan, innebærer statlig overstyring av kommunene og kommunens egne prioriteringer
3. Skedsmo kommune har ingen innvendinger mot at det settes *veiledende frister* for behandling av gjennomføringsrettete planer som er i tråd med overordnet plan. Dette gjøres i stor grad i dag, i samråd med den enkelte tiltakshaver. Et slikt opplegg krever imidlertid at kommunen gis mulighet til å prioritere køen av saker som skal opp til politisk behandling iht. de prioriteringer som framgår av kommuneplanen og andre interne styringsdokumenter.
4. Skedsmo kommune mener det er viktig at planmyndigheten kommer inn på et tidlig stadium i planprosessen slik at det kan bli enighet om rammer for planarbeidet og legge en realistisk framdriftsplan. Når det etter en slik prosess foreligger et gjennomarbeidet planforslag, vil 12 ukers saksbehandlingstid fram til førstegangsbehandling i de fleste tilfeller være tilstrekkelig.

5. En ordning med rapportering til planutvalget når saker av ulike årsaker tar lengre tid enn planlagt, er positivt. Veiledende frister for den interne kommunale saksbehandlingen vil trolig være like effektivt som lovregulering, da det vanskelig kan ses hvordan staten skal kunne kontrollere at et slikt pålegg følges opp.

1. Bakgrunn

1.1. Vedlegg i saken

Vedlegg 1: Høringsforslag fra MD, datert 04.03.02

1.2. Problembeskrivelse

Miljøverndepartementet (MD) mener at behandlingen av reguleringsforslag generelt tar for lang tid og at tidsbruken til tider er lite forutsigbar. Dette kan virke negativt på den økonomiske og samfunnsmessige utviklingen. De viser i denne sammenheng til flere rapporter som viser at samfunnet kan spare betydelige beløp dersom plan- og byggesaksbehandlingen blir mer effektiv.

Forslaget om endringer i plan- og bygningsloven - tidsfrister i planbehandlingen har høringsfrist 17. april. Tidligere er det sendt ut et høringsforslag fra Kommunal- og regionaldepartementet (KRD) med forslag til endringer i byggesaksreglene i plan- og bygningsloven med høringsfrist 25. april. Siden kommunen ikke får behandlet saken ferdig innen fristen, vil rådmannen oversende saksfremlegget først og ettersende vedtaket.

Høringsforslaget blir også behandlet i Nittedal kommune, og saksfremlegget er utarbeidet i samarbeid med Nittedal kommune.

1.5. Faktaopplysninger

1.5.1 Forslag fra NID til tidsfrister for behandling av private reguleringsforslag

Private forslag om regulering skal behandles etter § 30 i plan- og bygningsloven. Det står her som følger:

Grunneiere, rettighetshavere eller andre interesserte som ønsker å la utarbeide reguleringsplan bør før planleggingen settes i gang, forelegge reguleringsspørsmålet for det faste utvalg for plansaker. Det faste utvalget for plansaker kan gi råd om planen bør utarbeides og kan bistå i planarbeidet. Når det kommer inn private reguleringsforslag, skal det faste utvalget for plansaker selv snarest mulig behandle forslaget. Finner ikke det faste utvalget for plansaker selv grunn til å fremme reguleringsforslag for området, skal forslagsstilleren underrettes om dette ved brev. Omfatter forslaget uregulert område eller innebærer det vesentlig endring av gjeldende reguleringsplan, kan forslagsstilleren kreve at reguleringsspørsmålet skal forelegges kommunestyret. "

Miljøverndepartementet foreslår å innføre tidsfrister for kommunenes behandling av private reguleringsforslag:

- 12 uker fra planen er innsendt til førstegangsbehandling
- 12 uker fra planutvalgets sluttbehandling til sluttbehandling i kommunestyret
- kommuneadministrasjonen plikter å rapportere til planutvalget dersom saken ikke er 2. gangsbehandlet innen 24 uker etter beslutning om utleggelse til offentlig ettersyn.

Samtidig foreslås det å stille krav om at innsigelse til regulerings- og bebyggelsesplaner må fremmes innen høringsfristens utløp.

Hensikten med forslagene er å oppnå samfunnsmessige besparelser gjennom å gjøre planbehandlingen i kommunene mer effektiv og forutsigbar og å redusere offentlige myndigheters totale ressursinnsats. Departementet understreker at dette ikke skal gå på bekostning av kvaliteten og grundigheten i prosessen.

Departementet har til hensikt å oversende forslagene om tidsfrister til Odelstinget sammen med andre forslag som også skal bidra til forenkling og effektivisering, jf forslaget fra KRD om endringer i byggesaksreglene i plan- og bygningsloven.

Frister overfor planmyndigheten kan tenkes håndhevet på flere måter:

- forslaget blir automatisk vedtatt eller avslått
- straffebestemmelser rettet mot planmyndigheten
- forslagsstiller får økonomisk kompensasjon

Til dette har departementet bl.a. følgende bemerkninger:

- At et reguleringsforslag automatisk skal vedtas eller avslås ved fristbrudd, kan få uheldige følger. Et planforslag kan ha omfattende virkninger, og det har vært et viktig prinsipp at denne typen beslutninger skal treffes av folkevalgte organer. En automatikk i vedtak ved fristbrudd vil bryte med dette demokratiske hensynet og gjøre det vanskelig å sikre at nasjonale og regionale interesser blir ivarettatt i reguleringsarbeidet.
- Straffebestemmelser rettet mot planmyndigheten synes også noe søkt. Et typisk fristbrudd vil skyldes ressursmangel eller at plansaken er så komplisert at den ikke har latt seg ferdigbehandle. Departementet mener at det kan vanskelig forsvares at planmyndigheten påføres straffansvar når den foretar forsvarlig saksbehandling. Departementet foreslår derfor ikke automatisk vedtak eller straff ved fristbrudd.
- En mildere sanksjonsform kan være økonomisk kompensasjon til forslagsstiller. For eksempel kunne en tenke seg at forslagsstiller slipper å betale behandlingsgebyr, eventuelt at planmyndigheten dekker noen av de ekstra kostnader som forsinkelsen innebærer for forslagsstiller.

Departementet mener at forslaget om frist for å behandle private forslag om regulering i planutvalget (førstegangsbehandling) bør sanksjoneres på denne måten. De vil derfor vurdere å utarbeide en forskrift med et slikt innhold dersom lovforslaget blir vedtatt.

Når det gjelder forslaget om frist for kommunestyrets behandling av planutvalgets innstilling, vil departementet se an situasjonen og behovet for sanksjoner. Her anser departementet at det sannsynligvis vil være begrenset behov for å sanksjonere fristbrudd.

1.5.2 Planlovutvalgets syn

Planlovutvalget behandlet tidsfrister generelt i første delutredning, NOU 2001:7 *Bedre kommunal og regionalplanlegging etter plan- og bygningsloven*, kapittel 10. 7.

Utvalget så det ikke som formålstjenlig å utarbeide en generell bestemmelse om at plansaker skal behandles så raskt som mulig. Utvalget mente at en slik bestemmelse ville bli så skjønnsmessig at den neppe ville påskynde saksbehandlingen nevneverdig.

Utvalget så det heller ikke som mulig eller ønskelig å fastsette en absolutt frist for planbehandling, for eksempel for når planmyndigheten skal ha ferdigbehandlet plansaken. Til det anså utvalget de forskjellige plansaker for å være for sammensatte og innbyrdes ulike. Utvalget utelukket likevel ikke at det i forhold til mindre, gjennomføringsrettete planer kan innføres fristregler som stiller krav til planmyndighetens behandling av slike plansaker.

Videre mente utvalget at det kan være grunn til å vurdere hvorvidt det bør innføres frister som knytter seg til saksbehandlingens *enkelte deler*. I tillegg til frister som er rettet mot planmyndighetens egen saksbehandling, kan dette være frister som er rettet mot andre forvaltningsorganers og sektorers deltaking i planprosessen, for eksempel ved innsigelse (se kapittel 3 nedenfor), samt frister som er rettet mot private.

Utvalget antydet også at en i oppstartsfasen bør kunne fastsette frister som skal gjelde for de ulike aktører, herunder planmyndigheten selv i den konkrete plansaken.

2. Viktige hensyn/ krav til løsning

2. 1. Økonomiske

Dersom det innføres økonomiske sanksjoner, f eks. økonomisk kompensasjon til forslagsstiller eller at forslagsstiller slipper å betale behandlingsgebyr, eventuelt at planmyndigheten må dekke noen av de ekstra kostnader som forsinkelsen innebærer for forslagsstiller, kan forslaget få direkte økonomiske konsekvenser for kommunen.

For å overkomme de problemene knappe frister medfører, kan kommunen også bli tvunget til å øke ressursinnsatsen til planbehandling. Fristbestemmelser vil derved indirekte gripe inn i den kommunale prioriteringen av ressursbruk (personell og penger).

2.2 Faglige

Dersom det i lovs form innføres en ubetinget rett for forslagsstillere til å få behandlet sitt planforslag innen en fastsatt frist, vil det kunne gi mindre tid til en grundig og forsvarlig saksbehandling i kommunen og medføre redusert kvalitet på det beslutningsgrunnlaget som fremmes til politisk behandling. Dette kan få som følge av at saken foreslås avvist.

2.3. Samfunnsmessige

Dersom det i lovs form innføres en ubetinget rett for forslagsstillere til å få behandlet sitt planforslag innen en fastsatt frist, vil det kunne føre til at behandling av planer som er i strid med kommuneplanens arealdel må prioriteres foran detaljplaner for de områdene kommunen selv har prioritert i kommuneplanen (både mht. arealbruk og utbyggingsrekkefølge).

3. Vurdering

3.1 Frister for førstegangsbehandling av private reguleringsforslag

Departementet mener at det ligger mulighet for mer effektiv tidsbruk i fasen fra kommunen mottar reguleringsforslaget og fram til det behandles politisk første gang, og det foreslås en frist på 12 uker fra et forslag kommer inn til det behandles av det faste utvalget for plansaker. Dette forutsetter at kommunene til en hver tid har tilstrekkelig saksbehandlingskapasitet til å ta seg av de sakene som til enhver tid sendes inn. I presskommuner med høy byggeaktivitet vil dette trolig være et større problem enn i kommuner med lav byggeaktivitet.

Dersom fristene ikke overholdes, foreslår departementet at forslagsstiller skal få økonomisk kompensasjon, for eksempel ved å slippe å betale saksbehandlingsgebyret. Dersom lovforslaget vedtas, vil det få direkte økonomiske konsekvenser for kommunene. Det vil også få indirekte økonomiske konsekvenser da det vil måtte påvirke kommunens prioritering av oppgaver og ressursbruk.

I rapporter som det vises til, er det hovedsakelig *innsparingspotensialet* ved raskere planbehandling som blir fremhevet. Mulige kostnader for kommunene ved kortere behandlingstid, er ikke vurdert tilstrekkelig i rapportene. Skal kommunene bemanne opp

planbehandlingsenheten slik at den til en hver tid skal kunne ta topper i saksbehandlingen, vil dette bli relativt kostbare løsninger for den enkelte kommune. Kortere frister vil også kunne medføre behov for hyppig møtefrekvens i det faste utvalget for plansaker og dermed økte kostnader.

I forslaget om tidsfrister for behandling av private planer skilles det ikke mellom enkle planer som er i tråd med overordnet plan (kommuneplanens arealdel, kommunedelplan eller reguleringsplan) og planer som er i strid med disse.

Erfaring viser at det fremmes private planer som ikke er iht. overordnede planer. Dersom det innføres lovfestede frister for førstegangsbehandling av disse, vil det medføre at ressurser må overføres og bindes opp i til dels uproduktiv saksbehandling på bekostning av planer som er i tråd med kommunens egne prioriteringer, både mht. ønsket arealbruk og tidspunkt for gjennomføring (rekkefølge). Rådmannen stiller seg kritiske til en slik form for statlig overstyring av kommunens egne prioriteringer mht. ressursbruk, og finner grunn til å peke på at det kan være flere årsaker til at en kommune er tilbakeholden med å behandle reguleringsplaner fortløpende. Hvis utbyggingstidspunktet ligger langt fram i tid i forhold til vedtatt rekkefølge i kommuneplanen (eks. 5-10 år), vil detaljplanen lett bli foreldet før utbyggingen kommer i gang. Dvs. at planen må gjennom nye runder med saksbehandling, noe som vil føre til økt ressursinnsats både for den private tiltakshaveren, kommunen og andre off. myndigheter.

Dersom det skal innføres tidsfrister for førstegangsbehandling, må det skilles klart mellom enkle, prosjektrettete regulerings-/bebyggelsesplaner for gjennomføring av overordnet arealplan, og planer som ikke er det. Det vises i denne sammenheng til Planlovutvalgets første delutredning. Der det ble pekt på at det ikke var mulig eller ønskelig å fastsette en absolutt frist for planbehandling, da de forskjellige plansaker er for innbyrdes ulike og sammensatte. Det kan i denne sammenheng også være grunn til å minne om at en utbyggingspolitikk som legger opp til økt arealutnyttelse med utbygging og fortetting innenfor eksisterende byggesone (i tråd med overordnede mål og retningslinjer), kan være konfliktfylt og dermed ressurskrevende både for tiltakshaver og planmyndigheten. Dette kan også være, en av flere årsaker til at planbehandlingen tar lengre tid i større presskommuner enn i mindre distriktkommuner.

Lovforslaget vil trolig medføre at kommunen får mindre tid til å foreta en tilfredsstillende planfaglig vurdering og behandling av den enkelte plan som kommer inn før førstegangsbehandling i planutvalget. Dette vil kunne medføre at flere planer må avslås, evt. returneres for videre utredning, før de evt. legges ut til offentlig ettersyn.

I forslaget fra departementet er det vist til at når politikerne får plansakene raskere, vil den politiske betydningen av reguleringsarbeidet kunne bli styrket. Dersom planen avvises ved den politiske behandlingen, unngår en å bruke ressurser på å detaljbehandle forslag som likevel vil bli avvist av planutvalget. Dette gjør at en kan prioritere de forslag som har fått politisk tilslutning.

Rådmannen ser at dette kan gi en effektivitetsgevinst, men det må ikke brukes som argument for lovfestede tidsfrister som kan føre til at kommunen av økonomiske hensyn (jfr. forslaget om økonomiske sanksjoner) fratas muligheten til å prioritere detaljplaner som er i tråd med overordnet plan. Rådmannen mener at beslutningen om hvorvidt og når et område skal tas opp til regulering er et lokalpolitisk, og ikke et rettslig spørsmål.

Planlovutvalget foreslo i sin første delutredning å konsentrere mer innsats om den innledende fasen av reguleringsprosessen. *Forhåndskonferanse* eller *samrådsplikt* ble foreslått som et viktig element for å sikre et tidlig møtepunkt mellom planmyndigheten og tiltakshaver for planen. Det ble understreket at det er viktig å få til et fleksibelt regelverk for å imøtekomme hver enkelt saks konkrete behov da reguleringsplaner kan være av svært forskjellig karakter, omfang og kompleksitet. For reguleringsplaner som vil kunne få vesentlige virkninger for miljø, naturressurser og samfunn, foreslo utvalget at planarbeidet alltid skal innledes med en programfase som blant annet omfatter en formalisert samrådsplikt. I planprogrammet ble det foreslått at tidsfrister og framdriftsplan for hele planprosessen skulle inngå som obligatorisk del.

For mindre plansaker (dvs. det store flertallet av sakene) anså utvalget at en enkelt forhåndskonferanse kunne være tilstrekkelig. Forhåndskonferanser ble foreslått brukt til å fastsette frister og framdriftsplan.

Planlovutvalget mente at et slikt opplegg ville bidra til å skape bedre forutsigbarhet både for prosess og planbehandling. Det gir den nødvendige fleksibilitet mht. at planene er ulike, gir mulighet for å klargjøre forventninger til planmaterialet og formidle lokal, regional og nasjonal politikk samt skape gjensidig forståelse mellom initiativtaker og myndigheter. Forhåndskonferansen ble ansett som så viktig at den ble foreslått gjort obligatorisk. Utvalget antok at formelle forhåndskonferanser burde kunne redusere muligheten for at unødvendige ressurser brukes på prosjekter som ikke får politisk tilslutning.

Ett av poengene med forslaget om planprogram var at regionale myndigheter og andre berørte skulle komme tidlig inn i planprosessen og at det skulle lages en forpliktende framdriftsplan som skulle synliggjøre behovet for utredning, samordning og medvirkning. Rådmannen stiller spørsmål ved hvordan et opplegg med lovfestede frister skal passes inn i et opplegg med medvirkning i tidlig planfase, obligatorisk forhåndskonferanse og planprogram for større plansaker.

Rådmannen stiller seg undrende til at saken om tidsfrister tas opp som lovforslag midtveis i Planlovutvalgets arbeid. Forslaget om *obligatoriske forhåndskonferanser* der det kan oppnås enighet om rammer for prosess, innhold og framdrift vil være et langt bedre grep enn lovfestede frister, da et slikt opplegg også ivaretar behovet for å stille krav til utredning, dokumentasjon og kvalitet i planleggingen.

Det må bemerkes at det allerede i dag legges det ned en betydelig innsats fra kommunens side i den tidlige planfasen for å sikre tilfredsstillende kvalitet på det materialet som fremmes til politisk førstegangsbehandling, og at forhåndskonferanser med forslagsstiller er vanlig praksis. Korte frister kan, som tidligere nevnt, føre til at flere planer legges ut til offentlig ettersyn uten at den nødvendige utredning og kvalitetssikring er foretatt. Dette kan medføre krav om endringer og nye utredninger etter høring/offentlig ettersyn. Dersom evt. endringer er av vesentlig karakter, må planen legges ut til nytt offentlig ettersyn før den kan sluttbehandles i kommunen. Det som vinnes inn av tid i første fase, kan dermed lett føre til flere runder med politisk behandling slik at ressursbruken og tiden til planbehandling i kommunen totalt sett øker (både politisk og administrativt).

De kurante planene vil imidlertid kunne flyte raskere gjennom systemet, forutsatt at saksbehandlingskapasiteten er tilstrekkelig til å ta de køene som oppstår til en hver tid.

3.2 Rapporteringsordning for reguleringssaker som tar lang tid

For å bevisstgjøre kommunen på tidsbruk også etter at planutvalget har fremmet planforslaget, foreslår departementet at det innføres en plikt for kommuneadministrasjonen til å underrette

planutvalget dersom det har gått mer enn 24 uker siden det ble besluttet å legge saken ut til offentlig ettersyn. I praksis betyr dette at kommuneadministrasjonen må rapportere til planutvalget når tidsintervallet mellom førstegangsbehandling og andregangsbehandling er lengre enn 24 uker.

Rådmannen mener dette er et positivt forslag. Veiledende frister for den interne kommunale saksbehandlingen vil trolig være like effektivt som lovregulering, da det kan være vanskelig for staten å kontrollere at et slikt pålegg følges opp.

3.3 Frist for kommunestyrebehandling av reguleringsforslag

Etter at planutvalget har sluttført behandlingen av reguleringsforslaget, foreslår departementet at kommunen får en ny frist på 12 uker til å ferdigbehandle saken i kommunestyret. Med det opplegg som er for politisk behandling av reguleringsplaner i kommunen, byr ikke dette på problemer. Med mindre det foreligger innsigelse, går saken direkte til formannskap og kommunestyre etter 2. gangs behandling i det faste utvalget for plansaker.

På den annen side vil en frist på 12 uker fra planutvalgets behandling til sluttbehandling i kommunestyret i saker der det foreligger en eller flere innsigelser, trolig være noe knapt. Dette forutsetter at bl. a. at overordnede myndigheter har kapasitet til å behandle slike saker innen en rimelig tidsfrist. Som en følge av dette må overordnede myndigheter tilføres de nødvendige ressurser slik at saksbehandlingstiden for meklingsaker kan reduseres.

3.4 Eventuell frist for innsigelsesbehandling og klagebehandling

Departementet mener at det ikke er registrert generelle framdriftsproblemer knyttet til kommunens videre behandling av innsigelser eller dens behandling av klage over planvedtak. De mener at statens egen behandling også er tilfredsstillende her og antar at det ikke er behov for å lovregulere frister i denne fasen.

Rådmannen stiller oss noe undrende til at staten mener at statens egen tidsbruk på klagebehandling er tilfredsstillende. Vår erfaring er at det normalt tar flere måneder (min. 3-6 mndr.) å få behandlet en klagesak/innsigelse hos fylkesmannen/fylkeskommunen. Dersom staten mener det er legitimt å stille strenge krav til kommunens saksbehandlingstid, og til og med foreslå økonomiske sanksjoner, må det være rimelig å forvente at staten stiller samme effektivitetskrav til sin egen saksbehandling. En frist på maks 12 uker for klagesaksbehandling hos fylkesmannen, vil ikke være urimelig dersom det skal stilles noenlunde likeverdige krav til effektivitet hos kommune- og statsforvaltningen.

3.5 Frist for innsigelse til reguleringsplan og bebyggelsesplan

Fylkeskommunen, nabokommunene eller statlig fagmyndighet hvis saksområde blir berørt, kan fremme innsigelse til reguleringsplaner (§ 27-2 nr. 2) og bebyggelsesplaner (§ 28-2 fjerde ledd siste punktum). Innsigelse innebærer at kommunen mister myndigheten til å vedta planforslaget selv og at Miljøverndepartementet (i Akershus fylke er dette delegert til fylkeskommunen) treffer vedtak. I dag må innsigelse fremmes før planforslaget vedtas av kommunen. Departementet foreslår at innsigelse skal fremmes innen den fastsatte høringsfristen.

Rådmannen støtter forslaget om at innsigelse må foreligge innen høringsfristens utløp. Dette forutsetter da at kommunen setter en rimelig høringsfrist der det tas hensyn til sakens størrelse og kompleksitet. Kommunens erfaringer i senere år er i samsvar med departementets forslag ved at *varsel* om innsigelse blir gitt i høringsperioden.

4. Konklusjon

- Rådmannen registrerer at forslaget om tidsfrister for planbehandling tas opp som lovforslag samtidig som Planlovutvalget bare er midtveis i sitt arbeid. Rådmannen mener at forslaget om *obligatoriske forhåndskonferanser* der det kan oppnås enighet om rammer for prosess, innhold og framdrift vil være et langt bedre grep enn lovfestede frister, da et slikt opplegg også ivaretar behovet for å stille krav til utredning, dokumentasjon og kvalitet i planleggingen.
- Et generelt forslag, om lovfestede tidsfrister for førstegangsbehandling av private reguleringssaker uavhengig av sakens kompleksitet og forhold til overordnet plan, anser rådmannen som ett av flere eksempler den senere tid på forslag som innebærer statlig overstyring av kommunene og kommunenes egne prioriteringer. Rådmannen mener det fortsatt må være et grunnleggende prinsipp at beslutningen om hvorvidt og når et område skal tas opp til regulering er et lokalpolitisk, og ikke et rettslig spørsmål som skal fastsettes av staten ved lov.
- Rådmannen har ingen innvendinger mot at det settes *veiledende frister* for behandling av gjennomføringsrettete planer som er i tråd med overordnet plan. Dette blir i stor grad gjort i dag, i samråd med den enkelte tiltakshaver. Et slikt opplegg krever imidlertid at kommunen gis mulighet til å prioritere køen av saker som skal opp til politisk behandling iht. de prioriteringer som framgår av kommuneplanen og andre interne styringsdokumenter.
- Rådmannen mener det er viktig at planmyndigheten kommer inn på et tidlig stadium i planprosessen slik at det kan bli enighet om rammer for planarbeidet og legges opp til en realistisk framdriftsplan. Når det etter en slik prosess foreligger et gjennomarbeidet planforslag, vil 12 ukers saksbehandlingstid fram til førstegangsbehandling i de fleste tilfeller være tilstrekkelig.
- Rådmannen mener at en ordning med rapportering til planutvalget når saker av ulike årsaker tar lengre tid enn planlagt, er positivt. Veiledende frister for den interne kommunale saksbehandlingen vil trolig være like effektivt som lovregulering, da det vil være vanskelig for staten å kontrollere at et slikt pålegg følges opp.
- Rådmannen støtter forslaget om at innsigelse (varsel om innsigelse) må foreligge innen høringsfristens utløp.
- Rådmannen har merket seg at det hovedsakelig vises til *innsparingspotensialet* ved raskere planbehandling. *Merkostnader* for kommunene ved kortere behandlingstid må også tas med i de økonomiske beregningene da lovfestede frister trolig vil medføre behov for økt saksbehandlingskapasitet og evt. også hyppigere møtefrekvens i politiske utvalg.

Skedsmo kommune den
for rådmannen

sektorsjef